

ralo celo oditi, ker niso dobili več ne vstopnic in ne prostora. Vsi ti bodo prišli na svoj račun na Štefanovo, dne 26. decembra, ko »Slehernika« ponovno vprizorimo na našem odru. Opozarjamo, da se prične predstava tokrat že ob treh popoldne. Preskrbite si vstopnice v predprodaji v prodajalni Vinarske zadruge, iz sosednjih župnij ali jih pismeno rezervirajte. Lahko rečemo, da so pri zadnji predstavi igralci in igralke težke vloge »Slehernika« izvrstno rešili. Posebno so ugajali: Slehernik (Slavko Korošec), smrt (Franca Babič), krepost (Anica Trojnerjeva) in vera (Angelica Maguša). Gledalci so bili ganjeni do solz. Ta »Slehernik« prime človeka, saj mu odkriva skrivnost lastnega življenja, skrivnost krivde greha, očiščenje in veselje v Bogu. Zato ne zamudite tega duhovnega premišljevanja na našem odru. Pred »Slehernikom« se ponovi tudi otroški prizor z rajanjem »Pastirci pred nebeškimi vrati«.

Križevci pri Ljutomeru. Bralno društvo je poskrbelo za božične praznike za prav prijetno razvedrilo. Vrli igralci bodo igrali v Slomšekovi dvorani na Štefanovo dne 26. decembra in na praznik Novoga leta zgodovinsko igro iz turških časov »Miklova Zala«. Menda ni Slovenca, ki ne pozna zgodovine te pogumne koroške Slovenke, ki je kljub kruti turški sili srečno premagala vse težave in boje življenja. Igra je polna tragičnih in veselih prizorov, da bo zadovoljila vsakogar; pač pa Vas vse vnaprej opozarjamo, da se vam ni treba bati Turkov, saj bodo nastopali kot Turki le naši vrli fantje in moške, ki bodo samo preoblečeni v turške obleke. Torej vas vse vabimo od bližnje in daleč. Na svidenje v obilnem številu!

Velika Nedelja. Na Štefanovo popoldne bodo naši igralci igrali v tukajšnji dvorani nad vse zanimivo ljudsko igro »Črna žena«, ki je posneta po znani povesti »Črna žena«, ki je izhajala pred vojno v »Domoljubu«. Igro so dosedaj z uspehom igrali samo v Retečah na Gorenjskem. Kdor hoče pogledati v našo narodno preteklost, naj pride in ne bo mu žal!

Negova. Na Štefanovo priredi Katoliško prosvetno društvo v Negovi zanimivo in nad vse krasno igro »Prisegam«. Na sporedu je še petje moškega in mešanega zbora. Med odmori svira domači tamburaški zbor vodstvom g. organista. Vas vse uljudno vabi domačine

in sosede — pevski in tamburaški odsek KPD v Negovi.

Negova. Kat. prosvetno društvo v Negovi je priredilo gospodinjski tečaj, katerega sklep je bil v nedeljo dne 18. dec. Obiskovalo je ta tečaj 14 deklet iz vseh strani negovske fare, iz petrovske 4 dekleta in iz Grabonoša 2. Zahvaljujemo se voditeljici gospej Premru za toliko dobrot in naukov o gospodinjstvu. Želimo sedaj ob njeni 60letnici, še na mnoga leta naj jo Bog živi! Hvala tudi gđ. učiteljici Mlakarjevi za ves trud, ki ga je imela skozi cel tečaj z nami.

Polzela. Katoliško prosvetno društvo vprizori na Štefanovo zanimivo igro »Mlinarjev Janez«.

Vojniki. Vseposod se pri nas govori o igri »Guzaja«, ki jo bodo naši igralci igrali na Štefanovo dne 26. t. m. Ker vlada za to predstavo povsod živahno zanimanje, opozarjamo vse, da si nabavijo vstopnice že dopoldne v predprodaji, da ne bi potem morali oditi brez njih. Na uho pa vsem povemo, da se za to igro tako pridno učimo, kot še za nobeno. Torej na svidenje! — Odbor.

Jurklošter. Pri nas si je Marijina družba za petletnico svojega obstanka letos omislila lepo novo zastavo, ki jo je umetno izvršila gđ. Štingl Marija, stanujoča na hriščku sv. Jožefa v Celju, za nizko ceno 3080 Din. Križ pa je oskrbela »Naša sloga« v Ljubljani za 300 D. Križ s podobo Kristusovo je 45 cm visok in ves v ognju pozlačen. Zastava je iz belga dvojnistranskega damasta z dvema oljnatima slikama. Na eni strani je Brezmadežna, na drugi strani pa sv. Neža z jagenjčkom v naročju. Drog za zastavo pa je izdelal domači mizar Horjak Ivan. Čast vsem izvršiteljem!

Pišce. Obeta se nam za Štefanovo popoldne zopet nekaj posebnega. Guzaj, oni veliki ropar in maščevalec bo stopil med nas. Kdo ni bral o njem povesti, ki je izhajala svoj čas v »Slov. gospodarju«? In našim sosedom je gotovo še znan, saj je pri njih večkrat bil in jim katero zagodel. In tudi mi ga hočemo videti enkrat. Zato pa bo naše prosvetno društvo priredilo na Štefanovo popoldne po večernicah v lastni dvorani izvrstno ljudsko igro »Guzaja«, ki jo je po Golečevi povesti dramatiliziral naš rojak č. g. bogoslovec Tinče Petančič. Krstna predstava bo pri nas. Posebno važno pri vsem bo to, da igro vodi in režisira g. Petančič sam. Na-

Ali potrebujete čistilno sredstvo?

Zgodaj zjutraj dosežete normalno lahkotno izčiščenje, če vzamete prejšnji večer 2—3 dražje ARTINA. Dobilo se v vseh lekarnah. Vsebinska škatlice po Din 8.—

zadostuje za 4 do 6 krat

Odobreno od Minister. soc. politike in narodnega zdravlja San. oddel. S. Br. 12258 od 12. julija 1932.

stopijo pa sami najboljši naši igralci, ki so že znani od »Desetega brata«. Saj pa tudi igra sama presega skoraj »Desetega brata«. Zato pridite v obilnem številu k predstavi domačini in okoličani ter sosedje! Vstopnina bo nizka. Na svidenje!

Sv. Jurij ob Taboru. Tukajšnje prosvetno društvo priredi na Štefanovo popoldne po večernicah v dvorani cerkvene hiše burko v 3 dejanjih »Davek na samce« z božično predigro. Vsi prijatelji se vabite, da pridete v prav obilnem številu! Dvorana bo topla zakurjena. Med odmori nastopijo tamburaši našega društva.

Kaznilnica v močvirju.

Ime angleške kaznilnice Dartmoor, ki je za na dosmrtno ječo obsojene, je krožilo v zadnjem času pogostokrat po časopisju. Povod za časnikarske razprave so bili upori v zavodu in pobeg kaznencev v močvirja pokrajine Devon. Kaznilnica Dartmoor zmaga pri vseh rabukah in nemirih. Stražnikom, ki zasledujejo begunce, ni treba ničesar drugega, kakor da obkrožijo močvirje. Iz te pasti je nemogoče uteči. Človeške roke so zgradile mogočno obzidje kaznilnice, narava pa je ustvarila zahrbtno črne vode, močvare, ki se razprostirajo kakor ogromna preproga obupa in grozot, so nepremostljiva ovira in hujša zapreka nego visoki zidovi.

Goljufija s potnimi listi.

V Berlinu so odkrili pred kratkem izborno organizirano centralo za potvarjanje potnih listov. Polcija je našla pri preiskavi nekaj sto obrazcev za potne liste iz vseh držav, štampiljke, potvorjene podpise in vse mogoče pripomočke, ki so potrebni za mojstrsko izvedene goljufije.

Onih par sto obrazcev, katere je zaplenila policija, so seveda le en drobec od dnevnih med javnosti vtihotapljenih potvorjenih potnih listov. Po vseh večjih mestih so na delu ponarejevalci in prav istinite so besede nekdanjega, danes že rajnega, dunajskega šefa

Bridka zgodba skopuha.

(Dalje.)

Zbral je vendar le toliko poguma, da je prijel sestrico za roko in stopil pred čuvarja reda:

»Rada bi k patru Sahebu. Bi nama li lahko povedal, kje stanuje?«

»H komu hočeš? Saj jih je cela kopica tu.«

»Mogoče jih je res več, a vsi prebivajo skupaj v veliki hiši.«

»Meniš pač misijonišče sv. Frančiška?«

Rama je pokimal.

»Potem pač moraš tukaj le nazaj«, pokazal je na ulico, po kateri sta bila pritekla, »dokler ne prideš do široke prečne ulice. Tamkaj moraš zopet vprašati!«

Rama se je stražniku zahvalil. Pa vendar bi mu bil moral zaupati svojo zadevo? Ne, rajši ne!

Šel je, ni upal hiteti v drugič mimo Sahibove hiše. Z naglim sklepom se je spustil s Sito navzdol do Pristaniške ulice. Oprijel se ga je nemir. Mogoče je bil Sahib že za njima, in vendar je ho-

tel predvsem onemu tretjemu prihiteti na pomoč.

Pozabil je vso svojo stisko, vse, kar je moral res hudega pretrpeti. Obvladala ga je popolnoma misel na onega — tujca. Sita je pričela tožiti, da je že utrujena. Neusmiljeno jo je vlekel s seboj. Moral je pomagati.

»Prečastiti, tu sta dva otroka, ki govorita le podeželsko indijsko narečje in povprašujeta po nekem patru Sahebu. Pridite v čakalnico.«

»Da, brat, pridem takoj.«

Bilo je ravnokar ob najhujši opoldanski vročini. Pater je bil nekoliko utrujen. Celu predpoldne je podučeval in vročina krog poldne ni bila nikakšen počitek.

Morda pa sta to otroka, o katerih je pater v Sanganmer . . . ?

Stekel je v čakalnico, kjer je naletel na onemogla otroka, ki sta sedela in se počutila neprijetno v tuji in imenitni hiši. Ko je vstopil pater, sta skočila pokoncu in zaklicala:

Kaznjeneec, kateremu se posreči pobeg, ki spravi v pogon veliki zvon za alarmiranje v zavodu in si nažene na vrat do zob oborožene paznike ter pse, spremeni s pobegom le način kazni in zaide z dežja pod kap. Neizprosna kaznilniška paznika: glad in onemoglost ga zasledujeta in ga več ne izpustita.

»Prizanesi premaganim«, je napisano na vratih, ki vodijo v zavod. »Prečital sem omenjeni napis«, pripoveduje poročevalec londonskega lista, »ko je krenil skozi vrata zgodaj zjutraj črni avtomobil z zakritimi okni. V vozu sta sedela dva kaznjence, ki sta utekla, a jo je premagalo močvirje in so ju pripeljali nazaj. Znala sta, da je njuna usoda zapечатena. Nista se ustavljala, ko sta se vlekla trudna ter izstradana ob železniški progi, ki teče med močvirjem. Da, z obraza jima je bilo čitati, da sta hvaležna ter vesela, da sta se rešila lakote in onemoglosti in našla zatočišče v rokah uniformiranih paznikov.

Kaznilnica Dartmoor obsega 400 kvadratnih milj in je obdana le od ozkega pasu civilizacije. Po okolici zavoda so majhni grički, ki so poraščeni z nizko travo in celo ozemlje je prepreženo s skrivnostnimi stezami, ki se izgubljajo v zapuščene kamenolome ali v napol porušene kočure.

Ravnatelj zavoda sedi za pisalno mizo in pred njim je razgrnjena posebna karta, na kateri je zaznamovano vsako skrivališče. Karta vsebuje vsako hišo med močvirjem, vsak potočec, ki bi zamogel beguncu utešiti žejo. Ravnatelj pošlje svoje s kratkimi karabinkami oborožene ljudi na lov za ubežniki. Ti »lovci« stalno poročajo, njih prodiranje se natančno zabeleži na karti. Počasi obkrožuje oddelek močvirje. Pogon je težavna naloga, a lovci dobro znajo, da je močvirje odločno na njihovi strani. Le redkokedaj se drzne begunec, da bi zapustil svoje skrivališče, ker bi bil takoj v rokah zasledovalcev. Psi iščejo sled po težje dostopnih prehodih, avtomobili švigajo po cestah, kriki iskalcev

prekinjajo molk, prebivalci močvirja zapirajo vrata in zastirajo okna. Ženske ostanejo v zaklenjenih hišah, ker tem preti največja nevarnost od strani pobeglih kaznjencev.

Dartmoor v noči, teman, mrzel, ne da bi prodrla luč iz hiš temno steno senc, ali da bi se pridružil en glas šumu, katerega povzroča veter z zibanjem močvirja. Ta strahota se zasadi tudi v srce kaznjence in tira obupanega v vasi, kjer išče jedi in pijače. Bojazen pred osovraženo jetnišnico stopi v ozadje. Begunec bi rad čul še enkrat glas iz človeškega grla in bi rad polukal samo za trenutek skozi zastore v razsvetljeno sobo.

St. Peter pri Mariboru. Kakor običajno prejšnja leta, se tudi letos priredi božičnica v prid revnim šolskim otrokom. Med župljani se je nabrala precejšnja svota v ta namen. V blagu in obuvalu pa je veliko prispevala tvrdka J. Lah v Mariboru, Glavni trg. Vsem darovalcem pa v imenu ubogih obilo: Bog plačaj! — V Hrenci je umrl po večletni in težki bolezni S. Verlič. Naj v miru počiva! — 30letnico našega prosvetnega društva »Skala« smo praznovali sicer zelo skromno, a dostojno. Za svoj jubilej je društvo dobilo prav lepo število novih članov. — Na praznik Brezmadežne je imel fantovski krožek prosvetnega društva sestanek, na katerem sta govorila ista govornika, kakor na dijaškem zborovanju isti dan v Mariboru. — Na Novega leta dan pa priredi prosvetno društvo »Skala« popoldne, po večernicah članski sestanek, na katerega so povabljeni vsi, zlasti pa mladina. Profesor g. Kovačič Peter iz Celja bo imel zanimivo predavanje. — Mohorjeve knjige so došle ter se dobe v župnijski pisarni. Število naročnikov je nekoliko naraslo. — Ker se bliža novo leto, bo tudi treba obnoviti naročnino za »Slovenskega gospodarja«, pa tudi novih naročnikov mu pridobiti. Naj ne bo hiše, ki bi ne bila naročena na ta naj-

boljši tednik in glasilo slovenskega kmetijskega ljudstva. Sempeterski dopisnik pa bo tudi skrbel, da bo vedno kaj domačih novic. Za Božič in Novo leto pa želi vsem Šempeterčanom božji mir in blagoslov!

Fram. Pred enim letom mlad požigalec, letos pa nas vznemirjajo tatovi. Koncem meseca novembra si je nekdo odklenil obe zakristiji ter odnesel več reči, zlasti perila. Posebno pa tem rokovnjačem dišijo naše kokoši. Remuhov petelin ni počakal materinega godu, po 10 in 15 takih živalic pa je drugim po noči izginilo. Zima je tudi pri nas prekinila stavbeno gibanje. Največ sta zidala Anči in Latrek. Povsod v Loki, na Planici in Pohorju, a največ sta delala v Framu. Celih 44 kamenitih stopnic, ki vodijo k cerkvi, sta postavila. Da nista v vročini onemogla, je zasluga postrežljivega g. Rateja. Nebotičnika kakor v Ljubljani še sicer nimamo, pa smo dobili moderno opremljeno »Vilo Kikiriki«, ki si jo naj ogleda vsaka gospodinja.

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Zalostna žrtve alkohola, ali še menda česa drugega, je postal 46letni kočar Matija Peršuh iz Ograje v Apačah. Nek Hrvat je pripeljal vino, pa so v eni sosedni hiši celo noč pili in vpili. Zjutraj rano pride en sosed buditi Peršuha, ki je bil bolehen, ker ga je nekoč dobilo padajoče drevo v gozdu, ter ga siloma spravil med pijačo družbo. Čez dan pa mu je postalo tako hudo, da so ga morali spraviti v bolnico, kjer je ponoči že umrl. Ker pa so se po vasi širile čudne govorice, so mrliča raztelesili ter dognali udarce v trebuh in glavo, tako da je bila lobanja počena. Žena, hčerka in še en osumljenec so menda že pod ključem. Zalostna ta naša »Ograja«: največ hede v celi župniji je tam, ni denarja ne za obleko, ne za sol in za kruh, so hiše, ki ne poznajo ne petka ne svetka, razen da se ob nedeljah še bolj zalivajo s pijačo, za katero pa mora biti denar. Potem ni čuda, da se dogajajo taka zverstva in se božji blagoslov marsikatere hiše od daleč izogiblje. Ljudje božji, ali vam ne bo že oči odprlo?

Sv. Božank v Slov. goricah. V nedeljo dne 27. novembra je bila od raznih rokovnjačev napadena hiša g. Čeh Franca, posestnika v Bišečkem vrhu. Bil je pravcati rokovnjaški

»O, pater Saheb!«

Po izmenjavi par besed je znal, pri čem da je. Sedel je k deci in jo pozval, naj pripoveduje vse od kraja do konca.

Pripovedovanje je prevzel Rama. Z lastnimi doživljaji je kmalu končal. Posebno zgovoren je postal, ko je poročal o neznancu, katerega mora rešiti in je prosil patra, naj mu pomaga.

»En trenutek! Policija boče že zagrabila lopove!«

Skočil je k telefonu in zahteval policijsko ravnateljstvo.

»Halo! Tukaj misijonska postaja Sv. Frančišek, tamkaj policijsko ravnateljstvo?«

»Dobro! Tukaj sta dva otroka, ki sta ušla mohamedancem. Sta iz Sangao in sta si priborila sama svobodo. Stojte, še ni vse! Še imata drugo važno izpoved. Na pohodu je čisto druga lopovščina... Kako prosim? — Ne, kaj takega se mi zdi izključeno. Otroka sta preveč utrujena. Pošljite nekoga semkaj, ki bo napravil zapisnik. — Dobro! Hvala lepa!«

Čez par minut je že stal avtomobil pred mi-

sijoniščem. Gospod je stopil v sprejemnico in zaslišal deco. Vzel ju je seboj v avto in so se odpeljali v pristaniški del mesta. Otroka bi naj zopet poiskala Sahibovo hišo. Sita se je najboljšje spoznala. Vrata hiše so bila trdno zaklenjena in so jih morali vlomiti. Podatki dece so se izkazali kot istiniti. Na vse strani so švigale brzojavke.

Slednjič so pripeljali otroka v preiskovalne zapore. Zadeva je zelo nujna, je razlagal policijski uradnik.

Pride preiskovalni sodnik, Indijec z mogočno črno brado.

Najprej mora ponoviti svoje doživljaje Rama. Pri imenu Sahib postane sodnik posebno pozoren in vpraša, če se resnično spominjata tega imena.

Nato prosil pater, naj zapišejo v zapisnik tudi ono drugo zadevo. Ramo pozovejo, naj poroča.

»Skraja sva mislila, da sta bila samo kačja zagovornika, a bila sta v istini čisto nekaj drugega. Eden je sluga in mu je ime Šefkija. Imena drugega pa nisem razumel, njega in še drugega, ki je bil v hiši pri Sahibu, so nazivali »pridigar-

policije in kanclerja dr. Schoberje, katere je izrekel na mednarodnem zborovanju: »Dokler bodo na svetu mleko, bodo tudi mlečni pančarji, dokler bodo v prometu papirnati bankovci, se bodo pojavljali ponarejevalci denarja, dokler bo obstojal mednarodni potovalni promet, za katerega so potrebni potni listi, se bodo pojavljali ponarejevalci potnih listov.«

Neverjetno veliko je ljudi po večjih mestih, ki se pečajo s potvorbami potnih listov, ker je stalno povpraševanje po tej robli. Čeravno ni potvarjanje potnih listov tako zamotano, kakor je ponarejanje bankovcev, vendar spa-

napad, ki pa se ni posrečil. Pred hišo ležeci kup dog so hudobneži pometali v hišo, s tem so poškodovali stene in razbili vse šipe. Ker jim nadaljnje napadalno delo ni uspelo, da bi vdrl v hišo, so z grožnjami, da bodo ubili vse, kar jih je v hiši, odšli ter obenem odnesli precejšnje število dog. Domači gospodar je javil drugi dan ves dogodek orožnikom. Isto so nato začeli z energičnim zasledovanjem za osumljenimi napadalci, ki za te nasilnosti zaslužijo občutno kazen. — Prejšnji teden pa je neko noč dobil prav pošteno po glavi A. Polanec, posestniški sin v Črmlenškaku. Zdaj se zdravi v ptujski bolnici, ker je imel zelo opasne poškodbe. Malo manjšo prasko je dobil Franc Polanec, tudi iz tega kraja doma. V večini slučajev je kriv alkohol. Vsi ti dogodki nam dajo resno misliti, namreč kakšno bodočnost naj pričakujemo od take mladine! Koliko gorja je že povzročil ta nesrečni »aufbiks!«, kolikim hišam prizadjal žalost in sramoto. Fantje, pamet! Pustite to nečastno pretepaštvo, pa se pridružite našim prosvetnim društvom!

Gornja Radgona. Malokedaj se v »Slovenskem gospodarju« kaj sliši, oziroma čita novice iz našega trga. Nikar pa ne mislite, da naš trg spi spanje pravičnega, če se smem tako izraziti, pač pa dela in koncem leta polaga v javnosti bilanco. Gradbeno življenje je bilo v tem letu jako živahno, poleg trgovcev Jožeta Hrastelja in Alojza Fidlerja, ki sta že lansko leto renovirala svoje trgovske stavbe, je letos tukajšnji gostilničar g. J. Kaufmann dozidal eno nadstropje ter celo stavbo renoviral tako, da je glavna ulica mnogo na tem pridobila, posebno še, ker je na koncu glavne ulice iz bivše Sotlarjeve hiše postavil tukajšnji trgovec g. F. Fidler res v zelo posrečenem načrtu svojo stanovanjsko vilo. Da omenim še stavbo posojilnice, katero so letos na zunaj in na znotraj popolnoma prenovili, in prezidavo bivše Veberičeve hišice poleg opekarne, iz katere si je g. I. Fabjan, vpokojeni fin. prosvetar, uredil prav čeden domek, v katerem bo užival svoj zaslužen pokoj. Tudi carinarnica se je tekom letošnjega leta dogotovila ter so se uradi že namestili v novi stavbi. Načrt iste je pač popolnoma ponesrečen, pa naj si bo že iz praktičnega ali pa iz olepševalnega ozira. Kakor na eni strani tržani sami skrbijo,

da se trg olepšava, tako merodajne oblasti na drugi strani dovoljujejo, da se ravno pri mostu, ki veže našo sosednjo državo Avstrijo, postavljajo najprimitivnejše lesene barake, v katerih razni branjarji prodajajo razna živila. Kaj si misli tujec, ko prestopi mejo in se znajde v dotični koloniji barak, si lahko vsak sam predstavlja. Društveno življenje bi bilo lahko malo bolj živahno, pa so razne ovire, torej je potrebno potrpeti. Večja prireditev je bila v tem letu 50letnica obstoja gasilnega društva, katero društvo se je letos reorganiziralo ter se pod vodstvom sedanjega načelnika g. Joža Hrastelja uspešno razvija. Želeti je, da bi tudi v bodoče celotni odbor vstrajal pri tem važnem in nevhvaležnem delu v istem cilju in slogi kakor dosedaj!

Negova. Hud udarec je zadela obče spoštovano in priljubljeno Kokotovo hišo v Ivajnskem vrhu. Dne 27. novembra t. l. se je najljubša hčerka Barbara nenadoma po mučni bolezni, ki jo je voljno prenašala skozi eno leto, sprevidena s sv. zakramenti, preselila v boljše življenje. Stara je bila šele 29 let in vendar je bila starišem in sestram desna roka. Velika udeležba pri pogrebu od blizu in daleč je dokaz, kako je vedno veselo in pridno Barbiko vse ljubilo in spoštovalo in ni čudno, da se ubogi starši ne morejo nad njeno izgubo utolažiti. Zadnje jesensko cvetje je krasilo voz s krsto in celo vrsto deklet s šopki. Ob odprtem grobu ji je zapel v slovo domači pevski zbor dve pesmi, pod vodstvom g. organista Hajnžiča, ki mu gre hvala. Zahvala tudi vč. g. župniku in svetniku Francu Bratkoviču za spremstvo k zadnjemu počitku naše Barbike. Naj uživa rajski mir nad zvezdami pri nebeski kraljici!

Gornja Radgona. Z velikim veseljem pričakovane knjige družbe sv. Mohorja so si že poiskale svoje stare in nove znance po naši širni župniji. Letošnja suša se mora seveda poznati tudi pri številu naročnikov, v boju za obstoj družbe smo izgubili 50 tovarišev, ki pa niso umrli, temveč so samo za to leto bili med invalidi, zanaprej pa upamo, da bodo zopet stopili v našo zmagovito četo. Nad 300 zaveznih naročnikov je lepo število! Letošnje knjige ugajajo vsem. Otrokom najbolj pravljice, saj se naši »višješolci« pogovarjajo samo o tistem Francetu, ki je premagal vse

športnike, pa o tistem dolgouhem Marku, ki je ukrotil strašno jezo kralja Pomarančarja, malo manj se jim seveda dopade škrt Nedred, ker se najbrž tudi k njim včasih prikrade. No, vse predsodke proti knjigam nam pa razblini v nič prikupljivi in častitljivi starček »Koledar«. Resnoba in pravičnost mu odseva iz oči, zato se lahko zanesemo, da v njegovih letošnjih knjigah ne bo prav nič škodljivega ali nevarnega, temveč same lepe in poučljive reči. — Državni praznik smo obhajali s trdnim zaupanjem, da nam bodo polagoma ugodni vetrovi odgnali temne oblake težkih gospodarskih in družabnih neprilik. Saj živimo v adventu in vemo, da po težkih viharjih zasije solnce toliko lepše. Sv. Miklavž nam je obdaroval uboge otroke. Zlasti tržani so kakor dosedaj tudi letos radi pomagali pri tem dobrem delu. Nastopi učencev pri petju in v igri »Krojaček junaček« so nam dokazali, da so imeli večje in skrbne voditelje. Miklavž je pravilno orisal razmere v našem trgu, ki so se tekom enega leta precej spremenile. — Na praznik Brezmadežne je bilo sprejetih v Marijin vrtec in družbo do 100 novih članov, slovesnost, kakoršne še Petronska župnija dosedaj ni videla. Prelepe skioptične slike iz Lurda v natlačeno polni dvorani so dostojno zaključile program Marijinega praznika.

Ptuj. Dne 2. t. m. je v minoritskem samostanu po kratki bolezni v 82. letu umrl g. Valentin Jelušič, oče p. Karla, tukajšnjega kateheta in kapelana. Pokojni je bil zgleden krščanski mož. Težave in bridkosti v svoji bolezni je prenašal zelo vdano. Sv. obhajilo in molitev sta bila v njegovih starih letih edina tolažba. Bil je po poklicu glasbenik, svoječasno je v Istri organiziral več godb. Zadnja leta svojega življenja je preživel pri svojem sinu v Zagrebu in Ptujju. Pogreb pokojnega je bil v nedeljo dne 4. decembra. Udeležba ljudi pri pogrebu je bila ogromna. Tretji red je svojega člana spremil korporativno na zadnji poti. Tudi mestna godba je s svojo udeležbo izkazala tovarišu zadnjo čast. Pri odprtem grobu se je g. župnik p. Alfons Svet v prelepem govoru poslovlil od pokojnika. Njegovi duši naj sveti večna luč in pokoj! Preostalih pa naše iskreno sožalje!

Šmarje pri Jelšah. Pri nas menda kmalu ne

da na to polje vsepolno specialnega znanja. Ne zadostuje, da bi kedo posedal originalne obrazce in dobre štampiljke, treba je natančno poznati številke serij za potne liste posameznih držav. Nikakor se ne sme zagrešiti ta napaka, da bi kedo uporabil na potvorbi številko potnega lista, ki se je zgubil in je bila njegova številka razglašena po listih.

Poleg potvornih listov so tudi trgovci za to robo. Nastopajo po kavarnah, na kolodvorih ter v krajih z razvitim tujskim prometom. Posedajo popolnoma zanesljivo oko za one osebe, katere nujno po-

ja. Strah jih je bilo, da bi jih ne izdala in preprečila nameravano lopovščino. Tedaj sva zvedela prvič, da imajo še druge zlobne načrte. Kaj bi naj pravzaprav bilo, nisva še znala. Dva dni pozneje je odšel Sahib in se je vrnil včeraj. Nato sva čula, da so hoteli oropati nekoga drugega. Tedaj je morala Sita v mesto...«

Sedaj je podalo dekletce svoj doživljaj s prosjaškim kačjim zarotiteljem in Rama je nadaljeval:

»Svetnik, ki je sedel pred vrati, je bil Sahib. Mož, ki je odhitel po denar, je bil Mohamed, kar sem čul pozneje. Drugič so se pogovarjali o bakru iz Damaska in o Kalyanu, kjer bi se naj nekaj zgodilo. Danes zjutraj so pa govorili, da hočejo delati zlato, kajti Sahib je vprašal, če še meša Mohamed zlato. In sedaj sem odkril še nekaj drugega«, je povdaril zmagovalno in pokazal na policista, »danes zjutraj so spravili kovinaste plošče v zaboje. Bil sem v sobi, ko so se ukvarjali z odpremo. S ploščami so potvarjali bankovce. Eno tako ploščo sem predal stražniku, druge so naložili na avtomobil in so jih odpeljali.«

Zamišljen je sedel sodnik za mizo in zaukazal:

»Privedite mi obdolženca štev. 171!«

Povabil je patra in otroka na stol, odvezel je policistu že prej omenjeno ploščo in se podal z njo k omari. Rama je videl, da je bilo tamkaj shranjenih še več enakih plošč. Štev. 171 je prišel.

»Mohamed, ti si nam povedal čudno zgodbo. Kako sta se pisala tvoja prijatelja?«

»Omar in Ali.«

»Da, tako sta se glasili njuni imeni«, je potrdil Rama.

Sodnik mu je zaukazal, naj molči.

»In oni svetnik z Mama Hajani?«

»Sahib.«

Naenkrat se je pričelo svitati Rami. Ta le mož pred njim je bila ona oseba, katero je hotel rešiti. Kaj je delal tukaj?

Sodnik je čital zapisnik:

»Mislim, bilo je tako, da te je obiskal berač v družbi male deklice. Pripoveduj!«

Na dolgo in široko je klatil o dogodku Moha-

bo več hiše, v katero bi ne prihajal »Slovenski gospodar«. Posebno v tekočem letu se jih je bilo mnogo nanovo naročilo in smo prepričani, da tudi v prihodnje zaostali ne bodo. Je pa ta časnik res naš prijatelj in voditelj, ki rad bilježi tudi naše žalostne in vesele dogodke, nam prinaša novice od vseh strani, nam daje pametne nasvete in na naša vprašanja modro odgovarja ter s svojimi zanimivostmi poučuje in zabava stare in mlade. Nikar tedaj odlagati z novo in sicer letoletno naročbo, tudi zaradi tega ne, ker v slučaju požara le tisti dobijo podporo, ki so v decembru 1932 ali vsaj v januarju 1933 vplačali letoletno naročnino v znesku 32 Din. — Dne 7. decembra pokopani mizarjski mojster Tomaž Lorger pač zasluži, da ga v posebno lepem spominu ohranimo. Stal je vedno v prvi vrsti odločno katoliških mož in ga nisi nobeno prvomesečno nedeljo pogrešal pri mizi Gospodovi. S svojim zetom in vrlim naslednikom na lepem domu tam gor v Zastranjah nam je napravil za našo popolno prenovljeno dekanjsko cerkev umetno lepa velika vrata in obhajilno mizo. Bog mu daj vesel Božič v nebesih obhajati in tudi nam Šmarčanom sprositi vesele praznike in zdravo srečno novo leto!

Sv. Kunigunda na Pohorju. Dne 7. t. m. je nenadoma umrla blaga in dobra gospodinja Antonija Pristovnik. V hvaležni spomin na njo so sorodniki in sosedji na sedmimi zbrali 202 dinarja za novo bogoslovnico v Mariboru. Bog obilno poplačaj vsem darovalcem, pokojnica pa naj uživa večni raj!

Št. Andraž pri Večenju. Dne 2. decembra smo pokopali mladeniča Franca Uratnik. po domače Juga. Dne 8. decembra pa smo spremili na zadnji poti gospo Franciško Dušič, soprogo Ivana Dušiča, po domače Podhunskeka. Blaga pokojnica je po kratki bolezni vkljub zdravniški pomoči preminula, stara še le 42 let. Zapušča moža in dva sinova, ki sta stara eden 12 let, drugi 2 in pol leta. Kako priljubljena je bila pokojnica, je pričala pri pogrebu ogromna udeležba ljudi od daleč in blizu. Pevsko društvo je zapelo na grobu v srcu segajočo žalostinko. Od pokojne se je poslovil z lepim in ginljivim nagovorom vlč. g. župnik. Blaga rajna naj počiva v miru! Preostalim naše sožalje!

Št. Janž pri Rečici. Gotovo vam ne bo odveč,

g. urednik, ako šentjanžki dopisnik govori tudi o športu. V nedeljo dne 11. decembra so priredili tekmovalci iz Mozirja in iz Ljubnega tekmo peške. Okrajna cesta, ki pelje iz Mozirja do Ljubnega, meri 14 km, je bila razmerjena na polovico, kjer je bil cilj in sredina te proge ravno v Št. Janžu. Sedaj so tekmovali, kateri dospe prvi na cilj: ali iz Mozirja ali iz Ljubnega. Tekmovalo je 70 tekačev, po 35 na eno stran. Tekmovalna proga je bila zaznamovana na vsakih 200 m s količkom, kolikor je imel preleteti eden tekač. Cesto, ki pešačiš dobro uro in pol, so pretekli v 18 minutah. Rekord tekme je bil med Mozirjani. Tekoč iz Mozirja je prehitel svojega nasprotnika za 21 sekund. Tekme se je udeležil tudi ravnatelj Marijinega grada iz Nazarja, g. inž. Žumer, in bil pri zmagovalcih. Radovednežev, ki jih je zanimal rezultat tekme, se je zbralo v Št. Janžu na cilju, kakor na kakšnem mestnem trgu. Po končani tekmi so se zbrali tekmovalci v gostilni Vrtačnik in se tam malo okrepčali. Nato so zapeli istotam fantje iz Home pod vodstvom g. Časla prekrasno pesem: »Slovenec sem . . .«, da jih je bilo res veselje poslušati. Tako radi kaj sličnega vidimo tudi mi med kmetji, čeprav je nam kmetom šport vsakdanje delo, kjer dosti razgiblamo svoje mišice. Kaj bi ne bilo boljše tudi za mlade naše kmečke fante, da se udeležujejo tega ali onega športa v nedeljskih popoldnevih, kakor pa da popivajo po gostilnah in tam zapravljajo zadnji svoj težko prislužen dinar in si večkrat nakopajo velike sitnosti. — Jez pa vam, dragi tovariši, sedaj ob novem letu ne bom priporočal nobenega drugega športa, nego če še niste naročniki »Slovenskega gospodarja« in »Našega doma«, da sežete takoj po njem. Vsak kmečki delavec z lahkoto plača skromno naročnino 32 Din letno. Skozi celo leto te bo obiskal redno vsaki teden. Zares, mnogo prekoristnega čtiva najdemo v njem, in tega tako v priprosti vsebini razumljivega vsakemu kmetu. V letu 1933 naj bo geslo vsakega: »Slovenski gospodar« v vsako kmečko hišo. Dopisnik želi vesele božične praznike in srečno novo leto vsem čitateljem in čitateljicam »Slovenskega gospodarja«.

Ljubečna pri Celju. Tista dva dimnika, ki se tako ponosno dvigata nad naše ute, kolikokrat smo se že jezili nanje! Skoraj nam ne

kaže drugega, kakor da vsi lastniki opekar-nic napovemo konkurz. Saj imamo toliko tega obrtnega davka, da kar omahujemo. Kako in koliko opeke prodamo, to je pa druga reč. Sicer pa že dolgo ne kupujemo več za denar (ko ga pa nihče nima), ampak je pri nas v veljavi takozvani »gegenkšeft«, to je: blago za blago. Za opeko dobimo pijačo, drva itd. Teško gre, a dosedaj je za silo še šlo. Ali ta prešmentana kriza tudi nas ni pustila v miru. Opeka nam neprodana po utah in pečnicah leži, zadnji čas pa smo dobili lepe lističe od šavkarije. In sedaj, s čim bomo plačali? Saj še voziti več ne moremo. Kar se za opeko denarja dobi, gre vse skozi roke tovarnarjev. Denar za vožnjo pa dobe povečini lastniki tovrnega avtomobila. Po dnevi in po noči ta avto po cesti brni, naš konj pa v hlevu pri praznih jasliah stoji. Velike so jame po naši vasi, pa še večje so luknje v naših žepih, največja pa je skrb: kaj bo?

Škofjvas pri Celju. Nedavno nam je naš občinski sluga raz svoje lece oznanil: za naše brezposelne se bo pobiralo od hiše do hiše. Res, prav radi damo, kar imamo, toda v teh težkih časih še ta »davek«. Dosedaj je bilo v navadi, da smo podpirali le tiste, ki delati niso mogli, sedaj bi pa še take, ki bi delali lahko, o dela nimajo. Kolednik v novem Mohorjevem koledarju pravi, naj se poskrbi našim brezposelnim v prvi vrsti delo. Naj bi občine, okrajji, banovine pač poskušale te ljudi najprej zaposliti pri raznih javnih delih, cestah, regulacijah, gradnji hiš itd. Dobro bi bilo, da bi tudi naša občina začela na kaj takega misliti. Sicer ne odrekamo brezposelnim ničesar, vendar pa mislimo, da se jim more poskrbeti predvsem delo.

Galičija pri Celju. Mito so doneli galički in šentjurgski zvonovi in nam naznanjali tužno vest, da je za vedno zatisnil svoje oči blagi oče in posestnik Franc Falant. Rajni je bil blagi oče svojih otrok in občinski odbornik. Bil je tudi krajevni šolski odbornik. S svojim gospodarstvom je dokazal, kaj premore pridna roka in trdna volja. Kako je bil priljubljen, je pokazal njegov pogreb, ki se ga je udeležilo veliko število ljudstva. Dragi Franc, počivaj v miru! — Sadna letina je bila precej dobra. Polne so kleti vina in drugih pijač. Le kupev ni. Je pač kriza! — Dne 8. decembra

med in tokrat je bila Sita, ki je skočila vsa razburjena pokoncu:

»Da, tako je bilo, in dragulje je kupil oni drugi!«

Ves začuden je zrl v otroka Mohameda. Sodnik se ni pustil speljati na led:

»In baker iz Damaska?«

»Na celem trgu smo ga iztaknili le pri enem kovaču. Rabili bi ga naj bili za izdelovanje zlata.«

»Ta je bil Šekija, sluga«, je razodel Rama svoje misli na glas.

»In kaj se je zgodilo v Kalyanu?«

Mohamed je pojasnjeval.

Rama je sklenil doživljaj z zatrdilom:

»Bil je sluga Ali!«

»Da, saj sem vendar sar. izpovedal, da morata biti čeber in baker v moji hiši. Mi ni znano, kedo bi ju bil odstranil!«

»O!« je vzkliknil Rama. »Vse smo našli pri Sahibu.«

»V tvoji hiši ni bilo ničesar drugega, kakor popolnoma urejena ponarejevalnica!«

»Kaj takega v celem svojem življenju nisem niti videl!« je vzdihoval Mohamed.

Na migljaj sodnika so odpeljali števil. 171 v zapor. Stopal je sključeno kakor kak stavec.

Sodnik je vstal izza mize, položil roki na glavi Rame in Site ter rekel:

»Da, ta le mož prej je bila ona oseba, katero sta hotela rešiti. Ob ves svoj denar bo, ako ne ujamemo roparjev. Mislim, da je že prepozno, da bi jih dosegla roka pravice. Gotovo niso več v Bombayu. In tukaj v naši ljubi Indiji je roka pravice tolikokrat prekratka. Vidva sta pa Mohameda le rešila. Brez vaju bi bil romal za dobrih 10 let v ječo. — Gospod pater, častitam vam na takih otrocih!«

Pozni večer je prinesel otrokoma še večje veselje in presenečenje. Pater, ki ju je vodil po Bombayu, jima ni bil zaupal, da je telefoniral v Sangamner. Rada bi se že bila podala k počitku, a pater je znal vedno kaj prav zanimivega povedati.

(Konec prih.)

trebujejo potvorjene potne listine.

Najhujši sovražnik ponarejevalcev potnih listov in drugih listin, legitimacij itd., je takozvana ultravioleto svetilka, ki razkrinka takoj vse skrivnosti, katerim nikakor nista kos navadno človeško oko in povečevalno steklo.

Pozor! Pozor!
Za zbeženje pravega Rešnjega Telesa je izšel nov molitvenik

„Pridite, molimo!“

ki obsega poleg običajnih molitev tudi šest molitvenih ur za skupne molitvene ure. Zelo priročna knjiga stane samo Din 16— z rdečo obrezo in Din 20— z zlato obrezo.

Knjiga se naroča pri
Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.